

מילכוד 72

מאיר לנסקי משך את המגבעת שעל ראשו אל מצחו. מבעד למשקפיו הכהים סקר בקפדנות את הנוסעים שעלו יחד עימו למטוס סוויטאייר בנמל־התעופה של לוד. כאשר קמה דקות אחר־כך ישב כתא המחלקה הראשונה של המטוס, וזה החל להמריא אל תוך החשיכה. יכול היה מאיר לנסקי להניד עפעף לעבר הגבר המשופם שישב לידו. כאומר: "זה הצליח."

כרטיסי־הטיסה בחברת סוויטאייר לא היו הכרטיסים היחידים שרכש לנסקי. הוא רכש כרטיסים במספר חברות שונות. לתאריכים שונים. סוכן הנסיעות שלו אף הזמין עבורו מקומות במטוסים היוצאים מג'נבה שבשווייץ לכמה יעדים שונים — כדי לבלבל כל מעקב אפשרי. כאשר התיישב בכורסת המחלקה הראשונה של מטוס סוויטאייר, נרגש על שהוא נאלץ לעזוב את הארץ. בה חשב לבלות את שארית שנותיו, לא ידע מאיר לנסקי כי באותו מטוס כבר ישבו, עוד לפני עלייתו, שני סוכני ג'ים של ה.פ.ב.איי.

המלכודת היתה פרושה. לאנסקי לא ידע זאת. למרות שיכול היה לגחש בעומק ליבו כי לא יניחו אותו לנסוף, אבל נותרו לו 40 שעות בלבד כדי לנסות ולהימלט מהרשת שהוטמנה לרגליו.

שומר הראש המיסתורי שליווה את לנסקי

★ חטיפה בריאו ★

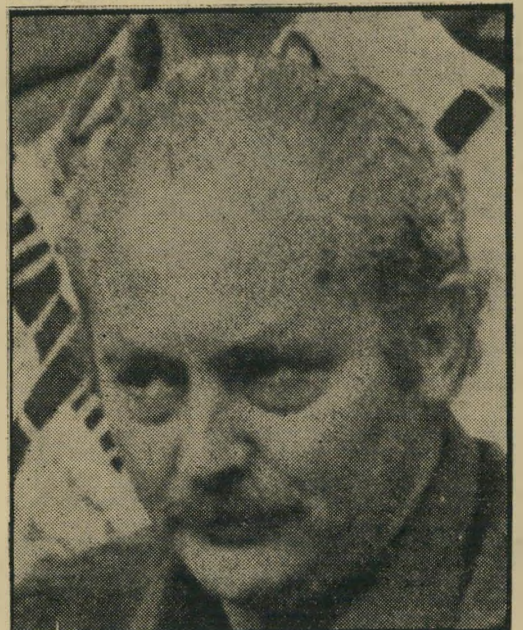
אולי עשתה זאת הזיקנה, או אולי הפחית לנסקי בחשיבות שמייחס ה.פ.ב.איי. ללכידתו והבאתו בפני בית־מישפט בארצות־הברית. אחרת קשה להסביר כיצד התפתה להאמין שהוא יצליח להיעלם מעיני ה.פ.ב.איי. אישם באמריקה הדרומית.

לנסקי היה כה בטוח בהצלחת התחמקותו ובטיבה של אשרת השהייה שנרכשה עבורו לאסונסיון. בירת פארגוואי, עד שהיה מוכן להעניק ראיון לכתב מעריב, יהושע כהנא, ערב יציאתו מהארץ. כיוון שחעריב היה העיתון היחיד כמעט שתמך בהשאתו של לנסקי בישיב ראל, העניק לו לנסקי את הבלעדיות, תוך שהוא מגיב לנודך סיפורו כמה עובדות מסולפות. שנועדו לבלבל את רודפיו, כמו העובדה שהוא יצא מישראל בשם בדוי. שעה שהראיון אמור היה להתפרסם במעריב, ביום השני בשעות המאוחרות של הבוקר, היה לנסקי, לפי חשבוננו, צריך להיות כבר מעל יבשת דרום אמריקה, מבלי שאיש ידע היכן הוא. אבל לנסקי לא נעלם, אפילו לדקה אחת מעיניהם הבוחנות של העוקבים אחריו, שהתחילו בתחנות בדרך.

נמל־התעופה הראשון בו נחת מטוסו של לנסקי בדרום אמריקה, היה נמל־התעופה של ריו־דה ז'נרו בבראויל. שם, בפעם הראשונה, הבחין לנסקי במלכודת שטמנו לו. לפי התוכנית הוא עמד להמשיך באותו מטוס שהגיע בו לסאן־פאולו, ומשם לבואנוס־אייירס, בירת ארגנטינה. אבל נציג חברת התעופה סוויטאייר במקום, או אדם שהתחזה כנציג כזה, התנצל בפניו, ביקש ממנו לעלות על מטוס אחר. היה זה מטוס של חברת התעופה האמריקאית ברניף, שעמד לטוס במסלול ברזיל — ארגנטינה — פארגוואי ומשם דרך פומה למיאמי. לנסקי לא התלהב מהרעיון לעלות על מטוס אמריקאי, שכמוהו כסריטוריה אמריקאית בהיותו באוויר. אבל לא נותרה לו ברירה. שכן לא היתה בידו אשרת מעבר דרך ברזיל. רק כשעלה למטוס הבין לנסקי, כי נפל בפח. הפעם כבר יכול היה לזהות את סוכני ה.פ.ב.איי.

אבל לנסקי עדיין האמין שאשרת הכניסה לאסונסיון שבידיו, כשרה וטובה, ולא תאפשר לאמריקאים להניח ידם עליו. זאת היתה טעותו.

כאשר נחת מטוסו בבואנוס־אייירס, נלקח לנסקי לתחנת המיטרה בנמל־התעופה, שם שהה במשך ארבע שעות לפני שהמשיך בדרך לפארגוואי. סוכן ה.פ.ב.איי. במקום כבר יכול היה להצהיר באוזני העיתונאים: "אנחנו עוקבים אחר תנועתיו מקרוב. האיש הזה חשוב לנו מאוד." כל הסיפורים כאילו ניסה לנסקי להציע בשעות שהותו בבואנוס־אייירס השקעות ענק לממשלת ארגנטינה, או לשחד את השוטרים בכסף המזומן שהיה בידו, לא היו אלא פרי המצאתם של עיתונאים.

יוסקה שינור

ביום אחריו. מלווהו, איש ביטחון ותיק, היה צריך לדעת זאת. במשך עשרות שנות עיסוקיו בענייני ביטחון למד להכיר אנשים כאלה מרחוק. נראה היה למאיר לנסקי, מי שהוכתר בתואר הבוס של סינדיקאט הפשע האמריקאי, כי כמו בחמישים השנים הקודמות, הצליח גם הפעם להערים על ה.פ.ב.איי. — מישרד החקירות הפדראלי האמריקאי. כל מה שעשה בימים שקדמו ליציאתו את ישראל נועד למטרה אחת ויחידה זאת: לצאת מישראל מבלי שאיש יבחין בכך, לא למשוך את תשומת ליבם של אנשי ה.פ.ב.איי. השוריים בישראל ושומרים את צעדיו כמעט מהיום בו הגיע כתתיר ביולי 1970.

הכל היה מיועד לבלבל את העוקבים. למאיר לנסקי נותרה שהות להישאר בישראל עד יום שישי ה־10 בחודש. הוא תיכנן את יציאתו ליום ראשון ה־5 בחודש, כדי לא למשוך תשומת־לב מיוחדת אם ייצא דווקא ביום האחרון, כשכל זורקורי הפירסומת יוספו אליו. גם ההכנות המוקדמות נועדו לבלבל אחרי שקיבל את תעודת־המסע הישראלית, כיוון שתוקף דרכונו האמריקאי פג, הגיש בקשה לאשרות מעבר לכחצי תריסר מדינות דרום־אמריקאיות. הקונסוליות של פארגוואי, ונצ'ר אלה, סלברדור, קולומביה ופנמה בתל־אביב, העניקו לו אשרות־מעבר כאלה ללא כל בעייה. ריבוי האשרות נועד לטשטש את ארץ היעד האמיתית, אליה הצליח מאיר לנסקי לקבל אשרת שהייה: פארגוואי.

★ מלכודת פתאים ★

במשך כמה רגעים, בנמל־התעופה של אסונסיון, נדמה היה ללנסקי כי תוכניתו הצליחה. הוא ירד עם מלווהו מהמטוס, עבר את ביקורת הגבולות, כשבלשי ה.פ.ב.איי. עוקבים אחריו. הוא הספיק עוד לגשת למיכל רק בנמל־התעופה, להבריק לאשתו בישראל: "הכל עבר בשלום." כשנעצר על־ידי סוכני ההגירה המקוריים. נאמר לו כי אין עוד תוקף לגירתי וכן עליו לעלות אל המטוס בו הגיע. לא נותר לו עוד לאן לברוח. לפני שהגיע למיאמי, שם נעצר, הספיק עוד לנסקי לגחות בנמל־התעופה של לה־פאס, בוליביה; לימה, פרו; ופנמה. בכל מקום כבר המתונו לו שוטרים מזויינים, לא הניחו לו לרדת מהמטוס. לנסקי, שערב צאתו מישראל הכריז: "אני כבר זקן, חולה ועייף, ואין לי כוח להילחם בשליטנות ארצות־הברית!" נאלץ לשנס את מותניו, להכריז באוזני אנשי ה.פ.ב.איי. שעצרוהו במיאמי: "אם אתם רוצים קרב — אז תקבלו אותו."

לנסקי

רק אז גילה, בשלוחות רוח, כי לא היה לו כל סיכוי. כל תנועותיו בישראל היו מבוקרות ובודקות. אנשי ה.פ.ב.איי. בישראל נעזרו ישירות על־ידי ממשלת ישׂרל. אין זה מן הנמנע כי אחד האנשים שהסתובבו בקירבתו כל העת ואף ליווהו למטוס, לא היה אלא סוכן חשאי, כך שלא היה כל מקום לטעות. גם אשרת הכניסה שקיבל כביכול לפארגוואי לא היתה אלא אשרה מפוברקת, שנועדה למשוך את לנסקי למקום ממנו לא יהיה לו לאן להמשיך אלא לארצות־הברית. ברגע בו לא נותרה לו ברירה אלא לעלות על מטוס חברת ברניף, בנמל־התעופה של ריו, היה זה כאילו נחסף כבר בידי סוכני ממשלת ארצות־הברית. משהו אירע ללא ספק, בשנים האחרונות לעוצמתו ולכוחו של סינדיקאט הפשע האמריקאי, אם אחד הבוסים שלו לשעבר יכול היה ליפול בקלות כזאת למלכודת הפתאים שטמנו לו.